

Welkom en mededelingen door oud.v.dienst

Stilte

Intochtslied: Psalm 25:1

Votum en groet

Antwoordlied Psalm 25:3

Kyriegebed

Een lied van hoop als antwoord: gezang 23:1 en 3

Gebed om de Geest

Lied voor de kinderen: "Als je geen liefde hebt voor elkaar"

1. Als je geen liefde hebt voor elkaar,
Vallen dromen in duigen,
Dromen van vrede worden niet waar,
Kwaad is niet om te buigen.

*Refr.: "Als je geen liefde hebt voor elkaar,
Leef je buiten Gods Gloria."*

2. Als je geen antwoord geeft op verdriet,
Zullen de tranen niet drogen,
Als je het leed in de wereld niet ziet,
Worden Gods woorden verboden.

Refrain:

3. Als je geen liefde meer hebt voor elkaar
Is er geen hoop meer op zegen
Kinderen, maak de liefde toch waar,
Schrijf het op alle wegen.

Refrain:

Kort verhaal met de kinderen **over foto's (vasthouden)**; aansluitend kinderen naar KND

1^e lezing: Psalm 25:1-11

1 Van David. Naar u, HEER, gaat mijn verlangen uit, 2 mijn God, op u vertrouw ik, maak mij niet te schande, laat mijn vijanden niet triomferen. 3 Zij die op u hopen worden niet beschaamd, beschaamd worden zij die u achteloos verraden. 4 Maak mij, HEER, met uw wegen vertrouwd, leer mij uw paden te gaan. 5 Wijs mij de weg van uw waarheid en onderricht mij, want u bent de God die mij redt, op u blijf ik hopen, elke dag weer. 6 Denk aan uw barmhartigheid, HEER, aan uw liefde door de eeuwen heen. 7 Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd, maar denk met liefde aan mij en laat uw goedheid spreken, HEER. 8 Goed en rechtvaardig is de HEER: hij wijst zondaars de weg, 9 wie nederig zijn leidt hij in het rechte spoor, hij leert hun zijn paden te gaan. 10 Liefde en trouw zijn de weg van de HEER voor wie de wetten van zijn verbond onderhouden. 11 Vergeef mij, HEER, mijn grote schuld, omwille van uw naam.

Lied: Psalm 25:2 en 4

2^e lezing: Mattheus 17: 1-13

1 Zes dagen later nam Jezus Petrus, Jakobus en diens broer Johannes met zich mee een hoge berg op, waar ze alleen waren. 2 Voor hun ogen veranderde hij van gedaante, zijn gezicht straalde als de zon en zijn kleren werden wit als het licht. 3 Plotseling verschenen aan hen Mozes en Elia, die met Jezus in gesprek waren. 4 Petrus nam het woord en zei tegen Jezus: "Heer, het is goed dat wij hier zijn. Als u wilt zal ik hier drie tenten

opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia.” 5 Hij was nog niet uitgesproken, of de schaduw van een stralende wolk gleed over hen heen, en uit de wolk klonk een stem: “Dit is mijn geliefde Zoon, in hem vind ik vreugde. Luister naar hem!” 6 Toen de leerlingen dit hoorden, wierpen ze zich neer en verborgen uit angst hun gezicht. 7 Jezus kwam dichterbij, raakte hen aan en zei: “Sta op, jullie hoeven niet bang te zijn.” 8 Ze keken op en zagen niemand meer, Jezus was alleen. 9 Toen ze van de berg afdaalden, gebod Jezus hun: “Praat met niemand over wat jullie hebben gezien voordat de Mensenzoon uit de dood is opgewekt.” 10 De leerlingen vroegen hem: “Waarom zeggen de schriftgeleerden toch dat Elia eerst moet komen?” 11 Hij antwoordde: “Elia zou inderdaad komen en alles herstellen. 12 Maar ik zeg jullie dat Elia al gekomen is, ze hebben hem alleen niet herkend, en ze hebben met hem gedaan wat ze wilden. Zo zal ook de Mensenzoon door hun toedoen moeten lijden.” 13 Toen begrepen de leerlingen dat hij op Johannes de Doper doelde.

Lied 149 uit Tussentijds (*melodie gezang 289*)

1. Op de berg van het verbond daalt een vuur, een licht van boven uit de open hemelmond en een wolk ervoor geschoven; en het volk erom geschaard staat en staart.	3. Midden in de wereltijd in het heilig evangelie, staat Gij in uw heerlijkheid schoon en blinkend als een lelie zelfs geen koning Salomo straalde zo.
2. Want het licht der eeuwigheid is voor ons gezicht verborgen: Gij in uw barmhartigheid geeft ons daglicht elke morgen en wij leven op gezag dag aan dag.	10. Als het eenmaal Pasen is, heeft de aarde Hem voor ogen die de eerste en laatste is en zij looft Hem opgetogen, want de uittocht is volbracht uit de nacht.

Overdenking

Gezang 452:2 en 3

Toelichting op 40-dagen project van KerkinActie: *"Ik zie je"* ... deze zondag:
'Inheemse volkeren' in Brazilië

Danken en bidden

Kinderen komen terug

Inzamelingen

Slotlied: gezang 480:1, 4 en 5

Wegzending en zegen

Lieve mensen, beste vrienden, zusters en broeders,

De afgelopen week heb ik beleefd als met stomheid geslagen ... over de kracht van de natuur... maar ook met gevoelens van verdriet en onmacht. Zo voelde ik me de afgelopen week. De doden zijn nog lang niet geteld. Als je verwoestingen ziet die de aardbeving en de tsunami hebben aangericht in Japan ... als je je realiseert dat er dus talloze mensen gewoon kwijt zijn, tienduizenden keer een vader of een moeder dood, tienduizenden keer een kind vermist ... Het is een hoeveelheid leed en chaos die wij ons als welvarende mensen in het vredige en rustige Westen niet kunnen voorstellen. En gelukkig maar.

Eerlijk is eerlijk, er zit ook iets in mijn gevoel van schaamte. Wij moderne mensen menen kernreactoren te kunnen bouwen op stukken land waar de aarde regelmatig beeft. En hier in Nederland menen we reactoren te kunnen bouwen onder zee niveau. En we denken dat we alles wel onder controle hebben. Maar we hebben niet alles onder controle. En als het even goed tegen zit ... plukken we de wrange vruchten van onze hoogmoed!

Met die gevoelens in mijn lijf las ik Psalm 25. Een Psalm die David schreef toen hij van ellende niet wist waar hij het zoeken moest. In het nauw gedreven door de troepen van Saul ... hoe moest het nu verder? *'Ik moet toch de nieuwe koning van Israel worden? Was ik maar bij de schapen gebleven. Had ik me maar niet met Goliath bemoeid. Was ik maar nooit met Michal getrouwd.'* Niks generaal, niks glanzende carrière als Koninklijke adviseur. De vriendschap met Jonathan stond op het spel. Zijn vrouw wilde niets meer van hem weten. Hoeveel kan een mens incasseren? Er was voor David even geen weg meer. David zag er geen gat meer in. Dag toekomst.

Wat sommige mensen doen als ze de nood van anderen (de grote nood van de wereld) onder ogen krijgen is dat ze zich er voor gaan afsluiten. Het leed is te groot. En geen mens kan het aan om alle verdriet van de hele wereld te dragen. Libië, Japan, Afghanistan ... en dan nog je eigen zorgen ... is het niet om je kinderen of kleinkinderen, dan wel om de toekomst of om je gezondheid.

Wie heeft zo'n sterke rug dat hij het leed van de hele wereld kan dragen? Dan maar je zelf er voor afsluiten of negeren. Dat hoeft niet altijd onwil of lompigheid te zijn ... er kan in onze tijden zo veel op een mens afkomen dat je er kierewiet of tureluurs van zou worden. "Nou, mijn rug is niet zo sterk!"

Het wordt met de moed van de wanhoop als we de mist in duiken van het bittere financiële realisme met de verzuchting: ieder voor zich en God voor ons allen! Het wordt met de moed der radeloosheid als we de gelatenheid of ontkenning induiken. Ik wil met jullie hier kijken naar een andere weg. Een mogelijkheid om niet weg te zappen van het verdriet of uit verveeldheid zoeken naar spektakel rond de rampspoed van anderen. Niet dat wij het allemaal zo goed weten of kunnen hier in de kerk ... maar het gaat hier wel over een andere weg dan de meeste mensen in de wereld bewandelen.....

David verzucht in zijn nood: **"Mijn verlangen gaat uit naar U!"** Als je de hele zin leest klinkt daar in door de machteloosheid. Nood leert bidden. Nergens wordt zoveel gebeden als op de slagvelden, als je gezondheid in het geding is ... in rampgebieden. Zo komt het dat wereldwijd waar de mens zich klein en machteloos voelt, daar vouwt hij zijn handen of verzucht hij met de moed der wanhoop: **"Oh God, help dan toch!"**

Een belangrijke kanttekening hierbij is dat je niet persé hoeft te geloven om te mogen bidden. Bij de ANWB moet je wel betalen – maar onze God kent geen contributie. Iedereen mag bidden en de ervaring leert dat als het er op aankomt
50 ook iedereen kan bidden. Al was het maar met een diepe zucht. En er bestaan talloze verhalen van mensen (binnen en buiten de kerk) die hebben ervaren dat hun gebed is gehoord en verhoord! Bovendien, wij gaan toch ook niet elke week bij de ANWB op de koffie om in geval van nood een beroep op de Wegenwacht te doen. Pas als er beroerdigheid is, dan bel je de ANWB.

55 Is dat laf? Als je in tijden van voorspoed niet bidt, mag het dan ook in tijden van tegenspoed niet? Dat zou kortzichtig zijn. Er is maar één plek waar je naar toe kunt als alles je uit handen is geslagen. En juist daar kun je met lege handen terecht. Het getuigt juist van inzicht en nederigheid dat je met je ellende naar God gaat. Nood leert nou eenmaal bidden – wat dat betreft is er niks nieuws onder zon.
60 En God is toch niet anders gewend ... Hij weet wat maaxsel wij zijn. Hij kent ons toch van haver tot gort.

David zelf zegt ook: “Denk toch niet terug aan de zonden van mijn jeugd, denk maar in liefde aan mij.” Als David niet meer weet waar hij het zoeken moet, dan komt hij bij God terecht. Dat is geen vrome praat. Dat is realiteit. David de
65 moordenaar en driftkop. De man die vreemdging en loog en bedroog. David die zich tijdens gedroeg als een waanzinnige waarbij zijn speeksel in zijn baard liep.

Aan de andere kant: ook de briljante generaal a la Michiel de Ruijter, een man die geweldige liederen kon schrijven en fijnzinnig op zijn veldharp kon spelen. De man naar Gods hart. Die man komt iedere keer weer als het misgaat in zijn
70 leven en hij weer eens tegen de grenzen van zijn bestaan aan loopt op zijn blote knieën bij God uit. Het is bijna vertederend ... wat zeg ik – ik denk dat juist daarom God vertederd raakt. Zoveel talenten naast zoveel onmacht.

De grote David die een tempel voor God wilde maken ... maar die dat niet mocht omdat aan diezelfde handen te veel bloed kleefde... die grote David ... wat
75 heeft hij vaak geleerd dat hij in al zijn macht niet in de werkelijke pap te brokkelen had. Want met al zijn glorieuze toekomst, loopt het hem hier dun door de broek van angst. En later in al zijn heerlijkheid en macht, verkracht zijn ene kind het andere en komt de ijdelste van zijn kinderen tegen hem in gewapende opstand. Die man heeft wat keren in zijn leven verzucht: “Hij wijst zondaars de weg en wie
80 nederig zijn leidt Hij in het rechte spoor.”

Dat vind ik wel één van de mooiste beelden in die Psalm. David die met gretig verlangen smeekt dat God hem duidelijk maakt wat nou toch in hemelsnaam zijn plannen zijn. Want David kan er elke keer weer geen chocola van maken. In deze Psalm komt het 12 x voor dat David verwijst naar God die de
85 weg wél weet ... als David het niet meer weet. Als hij weer eens als een klein kind de weg kwijt is geraakt in zijn eigen leven ... dan doet hij een beroep op zijn God.

“Maak mij Heer met uw wegen vertrouwd!” In de oude berijming staat er in vers 2 dan nog die verzuchting bij: “Heer, ai maak mij uwe wegen, door uw woord en geest bekend.” Ai... dat is geen literaire woordspeling – het is een woord
90 waarmee je afdaalt in de diepte van je emoties - dat wij als moderne mensen in de 21^e eeuw toch maar erg klein zijn als het om de krachten van de natuur gaat. Ai, ai, ai.....

In onze overmoed en roekeloosheid denken wij dat wij de krachten der natuur begrijpen en kunnen controleren. En we bouwen onze kernreactoren pal
95 aan het water – natuurlijk, daar zit een plan achter. En toch blijkt dat wij – net als

David zo'n slordige 2900 jaar terug – ons af en toe achter de oren moeten krabben. En we moeten constateren dat we het niet meer zo goed weten ... dat we misschien wel de weg kwijt zijn. In alle nederigheid.

100 “God, wat is uw weg? Want de wegen die wij bewandelen blijken ons niet gelukkiger te maken. Hoe moet het dan?” In toenemende mate zijn we daar te trots voor geworden. Het is van een bijna kinderlijke eenvoud en onschuld als we David horen bidden: “Wijs mij de weg van uw waarheid en onderricht mij, want u bent de God die mij redt, op u blijf ik hopen. Elke dag weer.”

105 Elke dag weer maken wij keuzes. Elke dag of we nu uitgeslapen opstaan of gewekt door een haastige wekker – elke dag dat we beginnen maken we keuzes. Trek ik dit aan of dat ... even snel wat naar binnen werken of toch even rustig ontbijten ... welke route naar school of werk ... komen we die collega of buurvrouw tegemoet of negeren we hem of haar ... wel of niet solliciteren ... wel of niet haar het verzorgingshuis ... wel of niet aan de chemo-kuur ... wel of niet
110 bidden ... nu moet ik zwijgen of nu moet ik spreken!

Ook al sturen we satellieten om de aarde en is onze gezondheidszorg duizend keer verder dan ten tijde van David ... de mens zelf is niet veranderd. Wij houden onze streken en gebreken. Daarom is het een kort zinnetje van een onthutsend zwaar kaliber: “U bent de God die mij redt. Op U blijf ik hopen, elke
115 dag weer.” Het is van een ontroerende intimiteit die David hier aan de dag legt. Ja, die moordenaar – meervoudige moordenaar. Die driftkop en brokkenpiloot. Wat is dat toch dat God zo goed uit de voeten kan met van die falende mensen? David zelf heeft het over zijn grote schuld, over de zonden van zijn jeugd, zijn hart is vol angst... dat is toch bepaald geen ideaalplaatje.

120 Juist daarom zijn dit soort Psalmen – voor de goede verstaander – kreten uit de diepte van de weerbarstige praktijk. Ja, onze praktijk, onze wereld, ons leven! Niks vrome rijmelarij of geheimtaal alleen voor de allerbeste gelovigen. Dit gaat over mensen zoals u en ik. En ook al hadden ze toen geen kernreactoren die 1/3^e van de wereld voorgoed met radioactiviteit konden besmetten, het gaat over
125 mensen die vastlopen in hun hoogmoed, hun angst. Over mensen die tegen hun grenzen aanlopen en langzaam hun handen laten zakken om bijna apathisch te ontdekken dat ze het ook niet meer weten.

130 “De Heer is een vriend voor wie Hem vrezen!” Dat vrezen heeft niets met angst te maken, dat gaat over ontzag – je beperkingen weten en beseffen dat er op God geen maat staat. Wij zijn met stomheid geslagen over de kracht van de tsunami. “Maar boven het geraas van de wijde wateren, van de machtige baren der zee, is hoog in de hemel de machtige HEER.” Dat heb ik niet bedacht, dat zeiden ze 3000 jaar geleden al – lees Psalm 93

135 En David zegt over die God: “Zij die op u hopen worden niet beschaamd!” Jesaja zegt het zo: ‘zij die hopen op de Eeuwige krijgen nieuwe kracht; zij lopen, maar worden niet moe; zij rennen, maar raken niet uitgeput. Zij slaan hun vleugels uit als een adelaar.’

140 Dat is van een wonderlijke kracht die tsunami's te boven gaat. Laten we ons niet vergissen: Dit is geen doekje voor een slagaderlijke bloeding – geen hocus pocus bij een ontplofende kernreactor. Dit is de kracht van één kaars die de duisternis uit een heel vertrek verjaagt. Daar staat geen maat op en er is geen kruid tegen opgewassen. Een andere orde van grootte. Dit reikt tot achter onze grenzen. Wie dat gelooft ... die verdwaalt niet meer. Amen.